

CZU 821.135.1.09=135.1

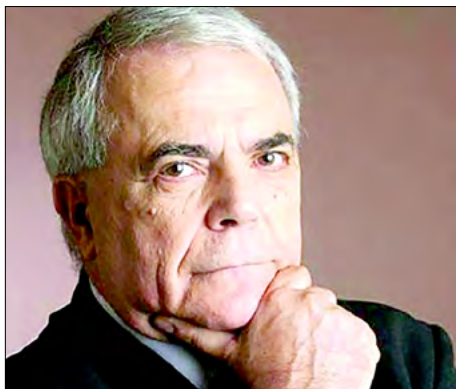
NICOLAE MANOLESCU – O VIAȚĂ DEDICATĂ LITERATURII ȘI CULTURII ROMÂNEȘTI

Nicolae Manolescu (născut Nicolae Apolzan), unul dintre cei mai importanți critici și istorici literari ai României, s-a stins din viață pe 23 martie 2024, la vârsta de 84 de ani. Născut la 27 noiembrie 1939, în Râmnicu Vâlcea, Manolescu a fost o personalitate marcantă a culturii românești, recunoscut pentru lucrările sale de exegeză literară, dar și pentru angajamentele sale civice și politice.

De-a lungul mai bine de jumătate de secol, Manolescu a fost profesor la Universitatea din București, unde a predat istoria literaturii române, formând mai multe generații de studenți. A jucat un rol esențial în susținerea și dezvoltarea *Cenaclului de Luni* în cadrul Facultății de Litere din București – un adevărat incubator de talente, frecventat de tineri scriitori care și-au pus amprenta asupra literaturii române contemporane (Mircea Cărtărescu, Ion Bogdan Lefter, Ion Mureșan, Alexandru Mușina, Simona Popescu, Marta Petreu, Matei Vișniec, Călin Vlasie și mulți alții).

A activat și ca redactor la revista *Contemporanul* și director al revistei *România literară*, fiind un cronicar literar de referință și o voce distinctă în peisajul cultural românesc. Din 2005 până la moartea sa, Manolescu a condus Uniunea Scriitorilor din România.

Opera sa include lucrări fundamentale, printre care *Istoria critică a literaturii române*, publicată în 2008, care trasează o amplă panoramă a literaturii române din ultimele cinci secole. Alte lucrări de critică și istorie literară semnate de Nicolae Manolescu (selectiv): *Literatura română de azi, 1944-1964* (1965, în colaborare cu Dumitru Micu), *Lecturi infidele* (1966), *Metamorfozele poeziei* (1968), *Contradicția lui Maioreșcu* (1970); *Teme* (1971-1988: serie de șapte volume de eseuri și studii critice, în care Manolescu analizează teme recurente ale literaturii române), *Introducere*

în opera lui Alexandru Odobescu (1976), *Sadoveanu sau utopia cărții* (1976), *Arca lui Noe. Eseu despre romanul românesc* (1980-1983: serie în trei volume, poate cea mai cuprinzătoare sinteză despre romanul românesc, prezentând teoria celor trei vârste ale romanului: doric, ionic și corintic), *Desenul din covor* (1988). Celebre au devenit confesiunile sale despre carte și lectură din volumul memorialistic *Viață și cărți*.

Amintirile unui cititor de cursă lungă (2009):

„La ce sunt bune cărțile? Îmi vine să răspund: la totul și la nimic. Poți trăi foarte bine fără să citești. Milioane de oameni n-au deschis niciodată o carte. A vrea să le explici ce pierd e totuna cu a explica unui surd frumusețea muzicii lui Mozart. În ce mă privește, mă număr printre cei care nu pot trăi fără cărți. Sunt un vicios al lecturii. Am nevoie să citesc așa cum am nevoie să mănânc și să beau. Hrana pe care mi-o oferă lectura îmi este la fel de indispensabilă ca și aceea materială. Resimt fiecare zi fără o carte ca pe o zi pierdută. Înainte de a mă culca seara, îndată ce mă trezesc dimineața, în călătorii, ba chiar și în tramvai, pretutindeni și oricând citesc. Nu mă pot închipui fără să țin în mână o carte. [...] Curiozitatea nu m-a părăsit niciodată. O carte nouă e lucrul cel mai frumos care mi se poate întâmpla. Sufletul mi-e vesel, oho, pentru că n-am citit toate cărțile?”

Nicolae Manolescu s-a implicat activ și în politică, fiind senator de Sibiu între 1992 și 1996 din partea Partidului Alianța Civică și ulterior președinte al PAC, unde a susținut valorile democratice. A participat în comisii parlamentare pentru integrarea europeană și siguranță națională, rămânând un susținător fervent al culturii și libertății de exprimare.

De-a lungul vieții, a primit numeroase distincții, printre care Ordinul Național „Steaua României” în grad de Mare Cruce și „Serviciul Credincios”. Guvernul francez l-a onorat cu „Officier de l’Ordre des Arts et des Lettres”, iar universitățile din România și Republica Moldova i-au acordat titlul de *doctor honoris causa*.

Nicolae Manolescu a fost înmormântat la 26 martie 2024, în orașul său natal, Râmnicu Vâlcea. Prin dispariția sa, cultura română a pierdut un remarcabil exeget al literelor românești și un pilon al gândirii literare. Moștenirea sa va rămâne o sursă de inspirație

și cunoaștere, continuând să trăiască în inimile și mințile tuturor celor pasionați de literatură.

N.B. Revista BiblioPolis a avut onoarea de a găzdui două texte semnate de Nicolae Manolescu, păstrându-i astfel contribuția și în paginile sale: Spovedanii scriitoricești : [ale lui : Gheorghe Grigurcu ; Daniel Corbu ; Andrei Udișteanu ; Nicolae Manolescu] / sel. de Alexandru-Horațiu Frișcu // BiblioPolis. – 2006. – Vol. 19, Nr 3. – P. 108. – (Cafeneaua literară); Manolescu, Nicolae. Schimbarea la față, continuă, a poeziei : [receptarea poeziei în diferite epoci] / Nicolae Manolescu // BiblioPolis. – 2013. – Vol. 49, Nr 3. – P. 212-213. – (Laborator de creație).

*Ivan PILCHIN,
redactor-șef al revistei „BiblioPolis”*

CZU 821.135.1.09=135.1

VERA CRĂCIUN – POETA „FLORILOR DULCI DE CIREȘE AMARE”

*Ana OSTAȘEVSCHI-URECHE,
șef sector, Biblioteca „Ovidius”*

Biblioteca „Ovidius” și cititorii săi au cunoscut-o pe Vera Crăciun într-o toamnă târzie a anului 2013. Era sfârșit de noiembrie, iar poeta de la Galați ne-a pășit pentru prima dată pragul și a lansat cartea *Flori dulci de cireșe amare*. Era atâta primăvară în chipul ei, încât cititorii de la Centrul de Excelență în Construcții (pe atunci, Colegiul de Construcții) împreună cu bibliotecarii s-au teleportat dintr-un anotimp tomnatic în unul primăvărat.

Din acea toamnă, numeroase au fost vizitele poetei galățene la Biblioteca „Ovidius”, iar regretatul cronicar Ion Borș a intuit acest fapt, scriind o cronică cu titlul *Poezia trece Prutul, venind de acasă – acasă*. Așa a fost de fiecare dată – versurile Verei Crăciun ne aduna pe toți, de la copii la adolescenți. Indiferent de anotimp, Vera Crăciun aducea pe cerul de la Chișinău un soare de la Galați, care radia cu toată tăria și ne mângâia până în adâncul sufletului pentru că eram de-ai casei.

